

Els progressos de la medicina soviètica

per F. Montaña

La revolució russa d'octubre del 1917 va transformar completament els serveis sanitaris. D'aleshores ençà, malgrat totes les dificultats, s'ha anat eixamplant constantment la xarxa d'hospitals, dispensaris i sanatoris, s'ha extès, sense interrupció, l'auxili gratuït als treballadors, ha augmentat, en proporcions extraordinàries, el nombre de les institucions científiques i dels metges. Els resultats no han pogut ésser més brillants: ha disminuït considerablement la mortalitat en general i la infantil en particular, han minvat les malalties contagioses, s'han aconseguit èxits immensos en la lluita contra les malalties socials (tuberculosi, vereri, tracoma), la cultura sanitària es desenvolupa en totes les esferes, etc.

El tret més remarcable, però, de la medicina soviètica consisteix que l'obra d'organització socialista del país li dóna possibilitats il·limitades de participar en la transformació, damunt fonaments científics, de les condicions del treball i de la manera de viure. El desenvolupament de les formes socialistes d'educació dels infants, l'alimentació col·lectiva, la higiene del treball i del repòs, etc., han suscitat intenses investigacions científiques; s'estudien àmpliament la fisiologia, la morfologia, la patologia, la clínica i la higiene infantil, de totes les quals s'han creat facultats especials, ha aparegut tot un seguit d'institucions destinades a la protecció de la maternitat i de la infància.

L'alimentació col·lectiva ha plantejat una sèrie de problemes teòrics d'una gran importància en relació amb l'assimilació, les albúmines, les normes de nutrició per als diversos grups professionals, l'estudi del valor nutritiu fisiològic de les diverses substàncies, la recerca de les vitamines i llurs síntesis, etc. La vasta difusió adquirida per l'alimentació dietètica entre els treballadors, ha confirmat la possibilitat d'utilitzar-la per al guariment i la prevenció de les malalties. En aquest sentit es rea-

litzen intenses recerques científiques, com se'n realitzen en una esfera completament inexplorada abans de la revolució d'octubre: la higiene i la fisiologia del treball.

La més gran conquesta de la medicina soviètica consisteix que es precisament a la U. R. S. S. on comença a crear-se per primera vegada la veritable ciència de la fisiologia humana. En els altres països, els treballs fisiològics s'han concentrat fonamentalment fins ara en els animals, i només parcialment en l'home. Per altra banda, els esmentats treballs mancaven de sistema i no estaven units per una idea comuna. La fisiologia soviètica descabdella eficaçment els seus treballs en un front vastíssim i per allò que fa a tots els sectors fonamentals: activitat nerviosa superior, sistema nerviós vegetatiu, processos d'acidificació, endocrinologia, assimilació, òrgans dels sentits, electrofisiologia, etc., concentrant l'atenció fonamental en l'home. És un fet universalment reconegut el paper primordial jugat per la fisiologia soviètica, i el mèrit en aquest sentit correspon, en primer lloc, a l'escola del professor I. Pàvlov i als seus nombrosos deixebles.

En l'últim congrés internacional de fisiologia, celebrat a Roma en 1932, els investigadors més eminents reconegueren l'altíssim valor de les recerques soviètiques i llur indiscutible importància pràctica. El pròxim congrés ha de reunir-se l'any vinent a la U.R.S.S., circumstància que vé a reafirmar formalment el paper de la fisiologia soviètica. Aquesta, lligada amb la higiene i la clínica, posa terme al mètode, excessivament simplista, de transferir a l'home els materials d'observació relatius als animals. El lligam recíproc entre la fisiologia, la clínica i la higiene obre a la ciència mèdica perspectives d'àmplia utilització de totes les conquestes de la fisiologia, la física i la química modernes. Els fisiòlegs soviètics, en trasposar llurs